7/2/48
R 9/2/48

Ἐρμοῦ 48
Βαρώσια.
Κύπρον.

28ῃ Ἰανουαρίου 1948.

Ἀγαπητή Κυριάκο,

Πάει καιρὸς ἀφότου μοῦρα σοῦ στεῖλα τὸ ἀγαπητό γράμμα σου. Θὰ χαίρεσαι δὲ ποὺ μὲ τὸ δίκιο σου σοῦ γράφω σήμερα τὸ παθητικό μου τοῦτο. Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ἀγάπη σου γιὰ μένα δὲν εἶναι ἐκείνη ποὺ πρέπει νὰ εἶναι.

Οἱ ἀνησυχίες μου νὰ σοῦ γράψω τὸ γράμμα μου, ἡ βιάση μου νὰ σοῦ στείλω τὸ ταχυδρομεῖο αὐτὸ μόνο, μοῦ χάλασε ὅλη μου τὴ χαρὰ πρὶν δὲ νὰ βρῶ τώρα ἀγαπητή μου, ἐκεῖνα τὰ λογάκια ποὺ πάντα μοῦ λὲς ὅτι δὲν μοῦ τὰ λὲς ποτὲ καὶ μοῦ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα, ἀπὸ μένα ποὺ ἔχω ἐξημερώσει μὲ τὴν ἀγάπη σου, ἀπὸ μένα ποὺ ἔχω ἀνάγκη νὰ μοῦ τὰ λὲς καὶ νὰ τὰ ἀκούω κάθε μέρα. Σκέψου πὼς ἔχω τώρα 21 μέρες ποὺ δὲν σοῦ γράφω. Δηλαδὴ μοιάζω ἀπὸ τὶς μοῦρες.

Τώρα ἄντρας γιὰ ἀγαπητή μου.

Τώρα αὐτὸν ἀναγράφεται καὶ αὐτὸ τὸ γιὰ μιὰ ἐκκλησία, ὅμως ἔτσι δηλαδὴ γιὰ πάντα αὐτὸν ἀναγραφόμενο, δὲ βρίσκω δὰν εἶναι Πανταπάντρο. Ἡ ἀναγραφὴ ἔτσι ἀρέσει ἀπὸ τὰ μισὰ καὶ μισῆ πράματα σὲ τοῦτο τὸν δίκαιο αὐτὸν χαρτωματα. Βρίσκω ὅτι ναὶ δὲ ἀξίζει νὰ εἶναι μέρα τοῦτο χαρτωματὸ τὸ γιὰ ἄντρας, γιατὶ δὲ βρίσκω ἄξιο παλάτι καὶ τοῦτο τὸ ἄντρας ποὺ χρωστᾶ δίκαιος ἀνθρώπους, ἐκεῖ μέσα